

Slarv kostar på - inte bara ekonomiskt

Här följer en berättelse om de vedermödor som uppstår när en kabel skall skarvas och vädergudarna gör tillvaron svår för de som skall göra jobbet

Text: K-G Andersson. Foto: Göran Nordberg, Försvarets Marktelevverkstad Luleå

Vid projektering och anskaffning av anläggningar måste mer än det rent tekniska och funktionella få avgörande vid val av materiel och lösningar. FMV slarvar inte i denna fråga det är jag övertygad om - men?

Tveksam överlämning

När en sk radiokulle för en tid sedan skulle överlämnas för drift och underhåll var inte kabeldiket för antennkoaxialkablarna ifyllt av entreprenören. Klokt nog mottogs anläggningen med förbehållet att den skulle besiktigas efter färdigställandet. Vid antennmätningar senare konstaterades också att fel förelåg. Vid uppgrävning av kabeldiket visade det sig att stenar tryckt ihop koaxen på ett par ställen och den måste således repareras, dvs en ny bit måste skarvas in.

Stor dimension

Koaxialkabeln var inte av den klena typen som våra TV-apparater får sin antenninformation från, snarare får man gräva fram avloppet från huset för att finna motsvarande dimension. Men till skillnad från avloppet kan inte detta rör skarvas lika lätt och enkelt. För varje skarv fordras en utlandstillverkad skarvbox till det facila priset av 26 000:- och detta från vår egen "inköpskälla för händigt folk" - FMV:RESMAT.

Två skarvboxar plus en bit kabel anskaffas och därmed utrustade plus diverse mätutrustning samt skarvtält åkte ett "radiogäng" iväg. Det var inte nästgårds precis utan två rejäla norrländska stenkast rakt ut in i myrmarken, det är november 1993.

Det blev således sent på eftermiddagen då våra utsända anländer till arbetsplatsen. Vissa förberedelser kan dock göras i det begynnande mörkret, bl a reser man tältet. Detta tält har ungefär samma konstruktion som de kulörta lyktor vi åter kräftor under i augusti. Kabeln läggs in i tältet och färden till ortens "Sheraton" påbörjas.

Uppbackning

När vår patrull på morgonen vaknar på

IHF-hotellets rum kan man konstatera att Kung Bore varit frikostig och strött blötsnö över nejden. Efter det den förmånliga frukosten intagits startar bilfärden åter mot arbetsplatsen.

Inte bara radiolänkanläggningar står på högt uppsatta platser, det gör även radiokullar. När våra vänner därför kommer nästan ända fram återstår den obligatoriska slutmotan. Vi är vana vid att backa upp och således måste man backa även denna gång. Det går inte med en gång, som för Magnus Uggle - på fyra sekunder - nej snarare på 40 minuter! Under blötsnöen måste man skrapa fram lite losslitet grus för hand så att däckan får någorlunda grepp på situationen och på så sätt krasa sig framåt, backa en bit för att hämta lite fart och försöka igen osv.

Så småningom när våra vänner dagens höjdpunkt - i dubbel bemärkelse. Visserligen är man uppe men det tält man reste i går har av snötyngden jämnats med marken och det är bara att börja från början, efter det man skottat fram resterna av gårdagens förberedelser.

Det är inte sugen man tappar

Kapning och förberedelser går efter ritningarna bokstavligen, för i satsen ingår detaljerad ritning med måttangivelser - något måste man väl få för pengarna. Det är visserligen inte så lätt att hålla måttet när kylan gör händer stela och näsan röd och läcker - i dubbel bemärkelse. Efter denna "måttliga" ansträngning är verket fullbordat - näja nästan.

I slutskedet skall hela skarvboxen fyllas med en massa som sprutas in genom ett hål i ena gaveln. För att få ut luften och god uppfyllnad finns även ett hål i den andra gaveln, båda täckta av skruvar. På grund av rådande omständigheter tappar man en av dessa skruvar. Marken vid skarvstället är upptrampad och snön har smält på grund av den höga intensiteten och bildar små sjöar. I en sådan sjö försvinner skruven. Ivriga fingrar söker den förlorade sonen

tills fingrarna ser ut som morötter, lika smidiga, smutsiga och röda. Allt förgäves, men skam den som ger sig. En lagom sugen trasa tas fram och läggs i blötan tills den tappar sugen, vrids ur och får nya krafter osv tills allt vattnet är borta och skruven kan avslöjas i sin nakenhet. Allt väl, kabeln mäts och befinnes godkänd, kabelgraven fylls igen, nu på rätt sätt, och arbetet avslutas.

Eftertanke

Är detta verkligen det bästa sättet att överföra energi från apparat till antenn? Jag vet att alternativen är begränsade men denna metod har så många nackdelar att det framkallar tankar på bättre alternativ. Hur löser vi då detta? Kritik är ju enkel att framföra men komma med förslag till bättre lösningar det är svårare

Skarvtältet på plats.

Snart fullbordad skarvning.